

Josep M.ª Ventura (en Pep)

LA CAPRITXOSA

COMENTARI, POESÍA I ARREGLO PERA PIANO

DE JOAN LLONGUERAS

Figueres: DALÍ-PRESAS, editors

1908

ES PROPRIETAT

2 pessetes

LA CAPRITXOSA

(Dialec pera cantar-se am la sardana d'en Josep M.ª Ventura)

— Oh donzella xamosa i crudel
que atormentes mon cor — am tos ulls plens d' anhel!
Posa el teu dalit
demunt de mon front en neguit
i asserena el cel. —

— Guaita els meus llavis dolços i ardents
i al meu entorn guaita els prats resplendents;

Ampla es la vida i el sol es roig.
Jo vull lliurement fer goig. —

— Oh donzella xamosa i crudel
del meu cor treu el fel!

Si volguesses estimar-me
jo't donaria un gran tresor
i unes naus am veles blanques
i un castell d' argent i d' or. —

— Jo haig de viure ben enjogassada;
jo haig de mourem plena de cançons.
Jo haig de corre tota esbojarrada
cercant sempre noves il·lusions.

Perqué l' amor porta tristesa,
perqué l' amor va plé d' afanys. —

— Tú ets prou lliure en boniquesa
per fugí d' aquests paranys. —

— Al aucell qui vola enlaire
no l' hi dauris el reixat,

perqué per hermosa — que li fassas — la gabieta
éll un día ó altre — tornarà á la llibertat.

Per poguê seguí el meu cor — tú qui m' estimes,
has d' aprendre de volar. —

— Volém, amiga. —

— Sempre més,
sempre més, enllà! —

Joan Llongueras

La Capritxosa

J. LLONGUERAS

ELL

f Oh Don - ze - lla xa - mo - sa i cru - del que a - tor men - tes mon cor amb tos

p

ulls plens d'an - hel. Po - sa i teu da - lit da - munt de mon front en ne - guit i as - se -

ELLA

- re - na i cel Guai, ta'ls meus lla - vis dol - ços i ar - dents i al meu entorn guai, ta'ls

prats resplandents am - ple es la vi - da i el sol es roig; jo vull lliu - re - ment fer - goig

ELL

am dolçesa

Oh Don - ze - lla xa mo - sa i cru - del del meu cor treu el fel. Si vol guessis es - ti -

creix

- mar me jòt da - ri a un grant re - sor i u - nes naus amb ve - les blanques i un cas - tell d'argent i

ELLA

dor. Jo haig de viu - re ben en jo - gas - sa - da jo haig de mou - re - mple - ha de can - çons jo haig de

co - rre to ta es bo - ja - rra - da cer - cant sempre no - ves il - lu - sions Per - què l'a - mor por - ta tris -

ELL

- te - sa per - què l'a - mor va ple d'a - fanys. Tu ets prou lliure en boni - que - sa per fu - gir d'a quests pa -

ELLA *suau*

- ranys. Al au - cell que vo - la en - lai - re no l'hi dau - ris el rei - xat perquè per her -

- mo - sa que l'hi fas - sis la ga - bie - ta ell un di - a o al - tre tor - na - rà a la lli - ver -

ELL *rit*

- tat per po - gué segui el meu cor tu que m'es - ti - mes has d'a - pen - dre de vo - lar Vo -

TOTS DOS

- lem a - mi - ga Sempre més sempre més. Sempre més en llà.

“La Capritxosa” d'en “Pep” Ventura

Es necessari conèixer detallada la vida, tant trista i misèriosa, del nostre músic empordanès (de cor, si no de naixença) — el popularíssim i estimat «Pep» Ventura — i el medi, tant ingrat i mesquí, en que visqué continuament, pera parlar á l'hora actual de la seva obra i pera apreciarla sincerament i amb acert en el just punt del seu valor artístic-popular i de la seva intuitiva i simplicitat potència descriptiva.

Més que l'obra d'un músic perfectament conscient de lo que volen expressar els seus sons interns, es l'obra d'un senzill trovair qui s'abandona, generosament obert de cap á peus, al sentit de la terra i á la franca expressió de l'ànima popular. L'obra d'en «Pep» Ventura es, tota ella, aixó; una glosa sincera i fidel d'aquelles cançons indefinides i sobtills que volen i bateguen en l'ambient dels pobles. Ingenument — fins potser inconscientment, i encara amb una encantadora ignoscència, no avalorada ni compresa en el món de les ambicions i de les gerarquies artístiques — en Ventura fou, á la seva època, una veu viva d'aquella alegre terra empordanesa, tant forta en sa vibranta simplicitat. Francament, haig de dir-vos-ho; en les sardanes d'en «Pep» á mi 'm sembla retrovar-hi tot l'Empordá. L'Empordá am les seves alegries i am les seves glories; amb els seus romanticismes y amb els seus dolors; amb els seus esbojarraments i am les seves rustiqueses. Hi há el mar i el cel i les montanyes superbes i les valls plàcidament recollides. Hi han les costums i els amors i fins l'olor de les llars i fins el deix de la parla. Be es veritat que 'ls exigents i els savis trovarán en elles imperfeccions, brusquetats, infantileses, vacilacions, potser, ¿á qué negarho?... Però en les sardanes aquestes sempre hi há llum del Empordá i, precisament per aquesta llum, es bó recollir l'obra d'en «Pep» Ventura i retornarla á la consciència popular que, á ben segur, es l'única que sabrá compendrer-la i estimar-la fonament i ferla viure. D'entre les moltes

sardanes qu'escrigué en Ventura, certament que la que are se publica, i que anomená éll amb el títol escayent de **LA CAPRITXOSA**, es una de les mes típiques y característiques de la seva col·lecció.

Jo vaig trovar, desseguida, al escoltar-la per primera vegada, un animadíssim i original dialecte amorós desenrotllant-se en el transcurs del seu discurs melòdic. Fixeu-vos-hi. El caracter masculí i femení dels interlocutors hi es expressivament, i adhuc rítmicament, marcat amb una innegable evidència. La serietat i el dolor i el desig intens de l'home contrasta bellament am la rialla i les il·lusions i el refinat sensualisme de la dona. Les frases del personatge masculí, insistent i persuasives, semblen excitar en la irònica, en la capritxosa figura femenina imaginaria, els anhels d'una ample llibertat i d'uns espais infinits plens d'ilimitades fruïcions i de seductors plahers. Es l'etern procés de l'amor passant joyosament com en una inmensa volada d'ideal. L'expressió popular te, en aquesta sardana, una força descriptiva verament corprenedora. Jo confesso ingenuament que, á les poques vegades de cantar-la, ja m'acudien als llavis, amb una pasmosa facilitat, les paraules que, potser massa atrevidament, he intentat adaptar á la melodia. La meteixa melodia semblava portar-les amb un llenguatge pur i encare inrevelat i ella semblava dictárme-les amorosa. Aixó no crec que sia purament una ficció meua perquè 'm penso, i en tinc gairebé la seguretat, no esser l'únich en interpretar aixís l'ardida i voleyadora **Capritxosa** del malaguanyat Ventura.

Vosaltres els qui, aquesta sardana, la cantareu i ballareu enjogassats amb aquell entusiasme delirant que us desperten totes les coses de la terra, podreu dir-me si m'he equivocat ó nó. A cantar i á ballar, doncs; que are ja us he dit lo que penso de l'obra eminentment popular d'en «Pep» Ventura i us he trasmes, am tota sinceritat, lo qu'he cregut trovar i lo qu'he cregut sentir en la seva exquisida **Capritxosa**.

Joan Llongueras

La Capritxosa

Sardana

Arreglada pera Piano per en JOAN LLONGUERAS

Sardanes escollides d'en Josep M.ª Ventura

(En PEP)

ms

HAN SORTIT:

Per tú ploro, proleg de J. Pous Pagés; poesia de Joan Maragall; arreglo pera piano de Lluís Millet.

La Capritxosa, comentari, poesia, i arreglo pera piano de Joan Llongueras.

EN PREMPSA:

Toc d'oració, poesia de Ignaci Iglesias; comentari i arreglo pera piano de Jaume Pahissa.

~~~~~  
*Preu de cada una: Dues pessetes*  
~~~~~

Se venen en tots els magatzems de música i á casa els editors

Dalí-Presas, Portella, i - Figueres

VIDAL, LLIMONA Y BOCETA - Editors de Música